

[Aksel Larsen.]

faren, samtidig med at det forøger byrderne for det danske folk.

Der er af ministrene talt en del om Danmarks udsatte stilling, som netop skulle gøre det så ønskeligt, at vi er militært allieret med Amerikas Forenede Stater. Det må dog være muligt også for ministre at se på et landkort, at indse, hvad der vil ske, hvis den krig kommer, man taler om, det, man kalder krigen mellem øst og vest, og lad os så holde op med diskussionen om, hvorfra krigstruslen kommer, og lad os bare se det, som det er: kommer krigen, uanset på hvad måde, bliver det Danmark som den mest fremskudte bastion i Atlantpagtstaternes front, der har størst udsigt til at blive ødelagt af krigshandlinger. Bevares, New York, Chicago og San Francisco vil ikke være synderligt udsatte.

Jeg kan ikke forstå, at nogen, der vil kalde sig ansvarlig politiker, tør vove at lade Danmark løbe en sådan risiko. Hvis krigen kommer, kan man naturligvis ikke på nogen måde garantere for, at Danmark ikke på en eller anden måde bliver inddraget i den. Men det er da givet, at hvis Danmark på forhånd har sluttet sig til den ene part, erklæret sig for militær allieret, erklæret sig for fjende af den anden part, er der sikkerhed for, at hvis krigen kommer, bliver Danmarks skæbne forfærdelig. Krigen behøver ikke at komme, den kan undgås, men den kan kun undgås, hvis man bestræber sig for det, og man bestræber sig ikke for at undgå krigen, når man på FNs møde i Paris appellerer til Sovjetunionen og siger, at den må endelig bøje sig for vestmagternes i vestmagternes egen interesse stillede forslag, og platonisk erklærer sin kærlighed til nedrustning for umiddelbart derpå at rejse til Rom og drøfte, hvorledes man kan forcere oprustningen mest muligt frem.

Jeg synes, at alle her i Danmark, som er modstandere af den farlige politik, der føres af de tre partier, som repræsenterer Atlantpagten, plus af det ærede medlem hr. Viggo Starcke, bør arbejde sammen, således at folkets vilje vil ske fyldest derigennem, at Danmarks politik ændres til fredspolitik. Jeg ønsker at give udtryk for disse synspunkter i et forslag til motiveret dagsorden, der lyder sådan:

„Idet folketinget udtaler,

at fredens bevarelse er en livssag for det danske folk, og at Danmark må støtte alle bestræbelser, som tilsigter international afspænding gennem forhandlinger først og fremmest mellem

stormagterne om bilæggelse af konflikter og om gensidig nedrustning,

men at forstærkelse af kaprustningen tjener det modsatte formål, forøger krigsfaren og pålægger folkene utålelige byrder,

tager tinget afstand fra planerne om 18 måneders tjenestetid, større militær anlægsvirksomhed og forøgelse af Danmarks militærudgifter.

Tinget går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ifølge fremsat ønske bliver mødet udsat en halv time. Det genoptages kl. 23.

Mødet udsat kl. 22³⁵.

Mødet genoptaget kl. 23.

Formanden: Jeg skal meddele, at forhandlingerne udsættes til kl. 23¹⁵.

Mødet udsat kl. 23¹.

Mødet genoptaget kl. 23¹⁵.

Forhandlingen genoptoges.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Efter de redegørelser, den højtærede finansminister og jeg i dag har givet for regeringens stilling til de foreliggende problemer, behøver jeg næppe at sige, at ministeriet ikke kan modtage den af kommunisterne foreslåede dagsorden.

Elgaard: Venstre erkender, at den højtærede udenrigsministers og den højtærede finansministers oplysninger og redegørelser vedrørende Danmarks stilling indenfor perioden, siden vi sidst forhandlede om de udenrigspolitiske problemer, har været fyldestgørende, og vi tiltræder altså gerne tjenestetidens forlængelse til 18 måneder.